

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Alexandra Turcu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂNULESCU, DANIEL

Cel mai bun roman al tuturor timpurilor / Daniel Bănulescu. - Ed.

definitivă. - Pitești : Paralela 45, 2020

ISBN 978-973-47-3297-5

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2020

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

DANIEL BĂNULESCU

Cel mai bun roman al tuturor timpurilor

Ediție definitivă

Editura Paralela 45

CEA MAI FRUMOASA POVESTE A LUMII
este un Clan de Romane, format din volumele:

1. *Te pup în fund, Conducător Iubit!*
2. *Diavolul vânează inima ta*
3. *N-ai vrea să te trimit în Paradis?*
4. *Cel mai bun roman al tuturor timpurilor*

Motto-ul întregului *Clan de Romane*:

CEA MAI FRUMOASĂ POVESTE A LUMII

Lumea e o uriașă măcelărie.

Oriunde ai pune piciorul, ești vânat de dimineață până a doua zi dimineața.

- Oriunde te-ai întoarce, oamenii, animalele și duhurile
- vor să-ți taie capul, pentru a juca fotbal cu el
  - vor să-ți înfulece carnea, pentru a-și astâmpăra foamea
  - sau vor să te tortureze, doar pentru a se distra.

Culmea cruzimii e că ești și tu încorporat în oastea celor care urmăresc să-ți ia viața.

Curând, noroiul te murdărește în același fel ca pe dușmanii tăi.

Curând, nimic nu vă mai poate diferenția.

Dar chiar pe trei sferturi mort
Dacă vei face fie și o singură faptă bună

Atunci pe neașteptate viața ta va fi reînnoită
Dușmanii tăi vor pluti cu burțile în sus
Și vei pătrunde în CEA MAI FRUMOASĂ POVESTE A LUMII.

O singură faptă bună e apelul către Dumnezeu
Pentru a fi tras afară din măcelărie.

Chiar și numai o faptă bună salvează totul.

(Daniel Bănulescu)

Capitolul 1: Subteranul

1.1 Vrei să faci prostii cu fizicul meu?

Unde se duc toți acești oameni?

Ce forțe îi împing într-acolo?

Cum își înfrâng ei sentimentele de disperare, zădărnice și dezgust, de care toți oamenii sunt copleșiți?

Ei se duc într-acolo, unde cel care îi plătește le poruncește.

Nu o forță impersonală îi împinge înainte, ci însuși Has Satan.

Ei nu trebuie să-și înfrângă sentimentele de disperare, de zădărnice și dezgust, întrucât, în acest moment, nu le au.

Caleașca se legănă de trei ori lateral, ca o rață, și începu să coboare strada în pantă, după ce, în intersecția din dreptul hotelului Continental, Chiose smucise hățurile și tăiasse fața mașinilor ce se apropiiau, încetînd, dinspre magazinul Muzica, de pe Calea Victoriei.

Domolindu-și viteza, roțile, cu manșoanele lor de cauciuc negru, fășâie pe asfalt. Cele două din dreapta mușcă bordura.

— Diii, boală!...

— Mamă-mare! se aude un glas bărbătesc pornit din interiorul întunecat al caleștii.

— Eu? se miră femeia plinuță, nimerită, din întreaga mulțime de curioși, cel mai aproape de ușița vehiculului.

— Da, tu. Dă-te mai aproape... Vrei să faci prostii cu fizicul meu?

— Poftim? continuă să zâmbească femeia de vreo 35 de ani, atent machiată și cu șolduri disproporționat de masive față de restul trupului.

— Atunci du-te la servicii, paparudo! Ce stai și te holbezi la mine, ca o nemâncată? Crezi că meriți tu să te tăvălești cu o mândrețe de bărbat ca mine?

Caii lăsară femeia în urmă. Comentariile privitorilor săreau în jurul alaiului ca floricelele de porumb.

— Ia uite la ăștia! Ia uite la ăștia! Parcă-s Circul Mare din Moscova.

— Cum cine să fie?! După cum arată, or fi niște acrobați.

— Ei, acrobați... Vorbești și matale ca să n-adormi.

— Pe doi, ăia de sus, i-am mai văzut.

— Fii atent, mânca-ți-aș, cum mai mormăie și se leagănă ca omul!

— Domnu' Lambriu! Domnu' Lambriu, țineți-l pe Bogdănel! Că odată descoperi c-a dispărut între fălcile dihaniei.

— Lăutarul ăla urât e Octavian Tandălău; îl știți de la televizor. E angajat la restaurantul Hora. Am dus-o acolo odată pe nevastă-mea. Să constate, pe lângă el, cât de frumos sunt eu.

— Mă doare microbii, când te aud, nea Mișule.

— Lasă-i, nu-i mai plânge tu. Că are frigiderul mai plin ca tine.

— O fi vreo paradă de Ziua Miliției. Că, altfel, nu i-ar lăsa să umble așa... Când pică anul ăsta Ziua Miliției?

Balustradele metalice ale trotuarului din dreapta se scurg pe lângă geamul coborât al portierei, precum copacii pe lângă un tren ce pune frână.

Caleașca oprește.

— Pe fundul ăsta ți-ai găsit tu să-l plimbi prin oraș?

— Bună ziua. Cu mine vorbești?... se oprește o tânără, subțire ca un biscuit, cu aspect de profesoară de matematică, exact în momentul în care un arătător lung, de lemn, scos pe geamlăcul caleștii, o împunge în coapsă, căutând s-o facă să se întoarcă pentru a-i examina mai îndeaproape posteriorul.

— Nu. Am o doctoriță ascunsă aici, sub banchetă. Doamna doctor, rostește în batjocură vocea bărbătească, prefăcându-se că se adresează cuiva aflat împreună cu el în penumbra caleștii. Doamna doctor, i-ați dat dumneavoastră recomandare să se fâțâie pe aici, pe sub nasul meu, cu un fund așa plat?

— Dar ce v-am făcut?... Cum vă permiteți să vă purtați așa cu mine?
— Uite că îmi permit. Că, dacă bunicile noastre aveau toate fundurile așa plate, cum ne-am mai fi născut noi, ca să-l construim, acum, pe socialism?!

— Diii, mortăciunilor! Mânca-v-ar viermii cu muștar!

Din trei puncte, câinii, scoși de stăpâni la plimbare, latră și, repezindu-se, își întind zgărzile ca pe niște corzi de chitară. De la unele dintre ferestrele bucătăriilor se deslușește muzică ușoară care cînstește partidul și patria ori reportaje din agricultură. De la alte ferestre, nu.

În intrîndul alcătuit de cele două blocuri, dintre care unul are situață la parter agenția de publicitate Scânteia, întors cu spinarea către stradă și stînd chiar lângă balustradele de trotuar, un bărbat în halat albastru încarcă din căruciorul verde, de aprozar și răstoarnă, în sacoșa unei bătrânici, cu baston și cu pălărioară maro, 5 kilograme de cartofi, mărunți cât monedele de 1 leu.

Bărbatul așteaptă cu cupa golită a cântarului sprijinită de șold, ia banii cu dreapta și îi toarnă, ca pe o apă metalică de monede, în despărțitura unui sertar special construit pentru încasări.

Bătrânică își vîră la loc portmoneul în buzunarul bluzonului, se apleacă iute, se sprijină pe piciorul sănătos și, târșâindu-și plasa 20 de centimetri în lateral, eliberează locul din fața vânzătorului pentru bărbatul, cu obraji supti și cu neg la rădăcina nasului, aflat în spatele ei, ce avansează hotărât. Însă nu zice nimic.

— Ce vă servim? îl muștră aprozaristul pe bărbat, pentru că-l face să piardă secunde prețioase, înainte de a-și înfige cupa de tablă, desigur, tot în mormanul de cartofi din cărucior.

— Zi-i, bă. Ce-ai înțepenit acolo, ca un întârziat mintal? se aude îndemnul cuiva de la capătul cozii.

— Cinci kile? îl presează cel cu halat albastru.

Toată lumea cumpără cinci kilograme. E cantitatea de cartofi maximă admisă pentru a fi vîndută unui singur client. Mai rari sunt cumpărătorii interesați și de roșiile ori de prunele din lădițele stivuite lângă roata depărtată a căruciorului.

— Hai, mă, omule. Că te bate lumea asta!

Însă cele patru duzini de persoane așezate la rând nu numai că nu-și intensifică freacățul, ci, într-un chip surprinzător, tac și ele precum cetățeanul cu neg.

Aprozaristul își scutură creștetul din pricina interesului cu care toți clienții încep să privească în direcția sa, dar, întorcându-se brusc și uitându-se și el îndărătul său, descoperă un cap uriaș, acoperit cu o chică și cu o mustață brunete, coborât prin geamul unei trăsurii, stând la o distanță de un metru de el și cercetându-l de sus cu o expresie atentă și batjocoritoare.

— Și zi așa, în gura Miliției. Te-ai apucat să vinzi roșii?

— Da. Așa face, îi vorbește și un al doilea ins, cocoțat pe capra trăsurii ciudate. Fără să-i pese c-am putea trece noi pe aici.

— A vândut și ieri. Vinde tot timpul, se arată influențat de cei nou-veniți un cumpărător cu basc cenușiu, plasat în prima jumătate a cozii.

Capul se apropie și mai amenințător de angajatul aprozarului.

— Ia explică-mi, bestie! Cum te lasă sufletul ăla al tău, negru și fără rușine, să vinzi roșii?

Bărbatul în halat albastru încremenește cu brațele pe lângă corp.

— Pe toate celelalte le-a terminat. Numai pe asta îi rămăsese s-o încerce, completează dezaprobat înșul de pe capra trăsurii, ce pare înveșmântat în haine murdare.

Capul se înclină către dreapta, arătându-se puțin mai indulgent.

— Cum te cheamă, urâtule?

— Tănase Castan Vasile, domnule.

— Ce nume e ăsta, Castan?

— Castan...

— Și e cineva acum la centrul vostru de legume și fructe?

— E și contabilă, e și Petruța. E și șeful de unitate, dar îl găsiți separat.

— Cum separat?

— Peste drum de magazin, la numărul 15, e blocul dumnealui, unde locuiește. Acolo, în a treia boxă de la subsol, și-a făcut biroul dumnealui, de Șef de Unitate... Și lucrează hârtii.

— Îl găsec sigur, la ora asta, acolo?

— Îl găsiți, să trăiți. Dimineață am primit marfă. Și nu mai pleacă, nici să-l tai, nicăieri.

Capitolul 2: Atentatul

2.1. Felul plăcut de a trăi și de a muri al lui Doru Sinistratul

- Ce, vrei să intri și tu în Miliție?
- ...
- Te faci milițian, mamaca?
- Îm... Da' de ce?
- *Criminalistica*, altceva mai bun nu ți-ai găsit să citești?... Mai ai douăzeci.
- Și?
- Asta o studiază la Facultatea de Drept exact ăia, care vor să ne încuie pe noi.
- Tocmai d-aia...
- Dar nu reușesc. Deci e proastă... Mai bine facem un șah.
- Nu. Ori trișezi, ori câștigi cinstit și eu nu câștig niciodată.
- Hai că-ți dau doi pioni înainte.
- Nu joc acum.
- Citește-mi ceva de acolo.
- Ce?
- Ceva ce-i învață pe boii ăia și ei nu izbutesc să priceapă.
- Lasă că se pricep ei.
- Zi-i.

— „Analizarea obiectelor de ceramică se realizează prin termoluminescență. Examinarea obiectelor din sticlă se face prin investigații microcristaline grosiere sau prin radioizotopi. Hârtia este expertizată conform procedurilor prezentate anterior.“

— Și asta vor să te învețe ei pe tine... Crezi că vine?

— Mai sunt două ore.

— Hai să facem un șah, că, dacă nu, îl mănânc.

Iarba Fiarelor așază cartea cu coperta roșcată în colțul cămăruței și se întinde înaintea tablei de șah, realizată din dungile colorate diferit ale preșului, peste care sunt întinse perpendicular fâșii tăiate cu răbdare dintr-o pungă de plastic. Piesele de șah sunt confecționate din miez de pâine, modelat artistic cu salivă.

Culorile diferite ale taberelor sunt obținute prin vopsirea capetelor pieselor – prima armată cu pastă de dinți, iar capetele armatei adverse cu o tabletă de cărbune împotriva durerilor de stomac, extrasă din trusa de medicamente.

— Pe ce?

— Pe nimic.

— Nu sare calul, dacă e pe nimic.

Iarba Fiarelor e aici, la „conservă“, de șase zile.

Fisente a ajuns, în casa conspirativă în care se ascunde Iarba Fiarelor, cu o zi în urmă, pe la trei noaptea, venind direct de la apartamentul lui Bumbescu.

Fisente are fața și palmele julite, umărul drept dislocat, în creștetul capului două cucuie cât oul de porumbel, dar e tare voios, de parcă ar fi câștigat singur Primul Razboi Mondial.

Doarme reprize de câte o oră, se trezește, fumează, șuieră printre dinți, cioplește dintr-o scândurică un avion și meșterește, în doi timp și trei mișcări, și jocul de șah, așa cum învățase în anul și trei-sferturi petrecut la închisoare.

— Cine pierde, strânge diseară masa.

— Diseară n-o să mai fim aici. Și chiar de-am fi fost, era rândul tău să o strângi.

— Știu. Dar vrăjeala face parte din partidă... Ca să-ți distrag atenția... Și ca să alegi, din nou, deschiderea asta dezavantajoasă.

— Nu e dezavantajoasă. N-ai zis c-o folosea și Fischer?

— Te-am mințit. Pe asta o evita... Ca și cu hoții, la șah nu trebuie să crezi pe nimeni... Acum nu mai ai decât un pion înainte.

Iarba Fiarelor știe să joace mai bine șah decât Fisente, dar continua sa grijă de a nu-și dezvălui nimănu, în nici o chestiune, adevărata față, l-a împins să ascundă și acest lucru.

Fisente probabil intuiește că e ceva în neregulă. Maniera în care Iarba Fiarelor practică șahul prea e lipsită de ticuri pentru cineva care a stat atâta vreme ascuns. Pare artificială. De aceea, atunci când îl ia peste picior, nu întinde coarda mai mult decât ar putea fi amuzant pentru amândoi.

— Vezi ce face băutura?!... Ți-ai dat foc la valiză, mamăca, împinge, cu o unghie, o piesă, Fisente, care a transferat, de la jocul de table la șah, un set de exclamații standard, pe care-l folosește, justificat sau nejustificat, aproape la fiecare mutare.

— Rocada mică.

— Și-acum, din turnul acesta micuț al meu, noi o s-o putem vedea pe regina ta, chiar și când își pune cămășuța de noapte.

— Musca! șoptește deodată Iarba Fiarelor și degetul arătător de la mâna dreaptă i se înalță perfect vertical.

Din curtea ca de gospodărie țărănească, sărmană, în fundul căreia e camera lor, se aud sau nu se aud – nu e încă sigur – foșnete, zumzete de glasuri, frământături de pași.

Iarba Fiarelor e cu un ochi pe fereastra joasă de la intrare, după ce, repezindu-se într-acolo și plonjând pe dușumea, aproape ca în piscină, a luat, pe pieptul bluzei de trening, preșul, câteva dintre fâșiile pungii de plastic și câteva dintre figurinele din pâine.

Celălalt, cel cu părul lung ca de fată, zvâcnind ca o știucă în direcția opusă, e și el la geamlăcul din spatele cămăruței, acela lângă care, cu puțin înainte, își citise cartea de criminalistică Iarba Fiarelor, numai că, spre deosebire de acesta, Fisente nu numai că s-a pipăit, în partea din spate a beteliei pantalonilor, după pistol, ci l-a și scos.

Prin spațiul gol dintre corpul de casă din față și gardul de ulucă din dreapta, vântul aduce spirala unui glas ce poate fi al mătușii Cecilia.

— Da, maică, la nici unii... Nu le place fasolea... E păcat de fasolea mea...

Totuși nici o siluetă nu se ivește prin trecătoarea cu pricina. Nimeni nu se prăpădește de dragul de a se lăsa ciuruit pe cărarea în pantă, podită cu bolovani.

— Fir-lu-fiu... Funf-fir-lu-fiu-fiu... Fiu-fiu.

Iarba Fiarelor își încordează auzul să distingă dacă melodia care e fluierată e sau nu e „Bălălăul“.

Nu e.

Nu mai apucă să asculte și părerea lui Fisente, întrucât, în spațiul liber dintre casă și gard, apare, cu piciorul stâng pe jumătate beteag, cu cocoasă cât o pungă de cinci kilograme umplută cu apă și cu mustața proaspăt strâmbată cu foarfeca, Arvinte.

Tot fluieră.

Numai că nimeni de pe pământ, în afară de el, nu poate înțelege ce fluieră.

— Țsta e singurul țigan care nu știe să cânte.

— Știe... Dar face de-al dracului.

Iarba Fiarelor răsuțește, în broasca neunsă cheia cu belciug pătrat la capăt și întredeschide ușa cu talpa încălțată în ciorap verde.

— Bă, cine s-a trezit, lu' ăia le-am adus eugenii. Iar la cine nu s-a trezit, lui ăia nu le-am adus nimic ...

Într-adevăr, Arvinte pune pe lădița acoperită cu o față de masă de mușama și așezată direct pe preș, o pungă transparentă, mare cât o palmă, în care sunt înghesuite trei pachete de țigări Carpați fără filtru și vreo cinci-șase perechi de eugenii.

— Mentosane ai?

— Iar lu' ăia care se pretinde că e țigani – deși țigani nu e – le-am adus mentosane. *Ganes abulato te?*¹

După ce s-a îmbrățișat și pupat pe obraji cu Iarba Fiarelor – Iarba Fiarelor aplecându-și capul și din pricina tavanului scund și din pricina staturii mărunte a balaoacheșului – Arvinte îi zvârle un tub verzui de zahăr mentolat celui pe care-l necăjește mereu că, deși și-ar dăruie o mână să se fi născut țigan, chestiunea a fost deja tranșată și Fisente nu mai are cum deveni decât cel mult țigancă.

---

¹ „Ganes abulato te?“ = Dar te pricepi să le sugi? (pe țigănește).